

Prædiken til Fastelavns søndag

d. 14. februar, 2021, kl. 10.00 i Viby kirke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham. Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: »Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?« Men Jesus svarede ham: »Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.« Så fjøede han ham. Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!«

(Matt. 3,13-17)

I dag er det fastelavns søndag. På onsdag indledes de 40 dages fastetid op mod påske. Nu skal vi som kirke og kristne gå i Jesu fodspor - følge ham på hans sidste vandring mod Jerusalem, korsfæstelse og død.

Der er ikke så mange, der faster mere her i vores kirke. Bibelen er da også delt på spørgsmålet: Faste skal vi i hvert fald *ikke* gøre for at se fromme ud – så hellere bruge tiden på at tage os godt at vore medmennesker!

Men Jesus valgte selv at faste 40 dage i ørkenen lige efter sin dåb. For at forberede sig på det nye liv, den nye opgave, der lå foran ham: Lægge alt andet til side og søge Guds vilje.

I dag hører vi så om hans dåb. En helt afgørende begivenhed. For det er her alt det vigtige, som kirken lige siden har levet på, tager sin begyndelse!

Det foregår ved Jordanfloden. Her er Johannes Døberen i gang med at prædike og døbe – forberede sin samtid på Messias' komme: Nu skal de altså lægge deres liv om - i Israel! Være klar til at tage imod ham, som snart kommer til dem fra Gud. Ham hvis komme længe er blevet varslet gennem profeterne.

Og da Jesus dukker op og beder om at blive døbt, er Johannes ikke i tvivl: Det er jo ham, Messias, ham de alle har ventet på!

Så selvfølgelig protesterer han: Jeg trænger da til at blive døbt af dig, og du kommer til mig? Men Jesus holder fast: Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed....

Ordet ”retfærdighed” kan betyde flere ting, men her er det i betydningen: Ret færd. Den rette måde at færdes på.

Så det handler ikke om hvorvidt det er ”retfærdigt” at Jesus skal døbes som alle andre. Her spiller Johannes eller Jesu egen mening ingen rolle. Som Bibelen 2020 vælger at oversætte Jesu ord: ”Døb mig alligevel. Det er sådan, vi gør dét, Gud vil have”.

For det er Guds vilje. At hans søn skal døbes som alle andre. Gå den samme vej som os.

Og så sker det da også lige efter dåben, at himlen åbner sig over ham, og at Guds ånd daler ned ligesom en due og der lyder en røst fra himlen: Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!

Så dåben sætter retningen for resten af Jesu liv: Nu er det ikke længere afgørende, hvad han selv ønsker, men hvad Gud vil. Også selv om prisen risikerer at blive høj og han måske bliver ramt af den største uretfærdighed undervejs.

For den ”rette” færd er ikke nødvendigvis den ”lette” færd. At gøre det rette, at følge Guds vilje, er i stedet at gå den vej, som kærligheden

vil, koste hvad det vil. Til gengæld skal han aldrig gå den vej alene – ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag”, som det lyder fra himlen: Gud går med!

Lige siden den allerførste kirke, de allerførste kristne, har dåben været helt central i kirkens gudstjeneste og i den enkeltes liv. Det afgørende tegn på at vi heller ikke går gennem livet alene, men at Gud går med. Og at kærligheden skal være fortegnet. Ikke det nemme liv, men det meningsfulde liv. Det, der forbinder os med Gud og vor næste.

Så også vores dåb er en overgang – fra én måde at være menneske på, til en ny måde. Også vores dåb er en overgivelse. Også vi lægger med dåben vores eget eller vore børns liv i Guds hænder.

Men noget helt afgørende er sket siden Jesu dåb i Jordanfloden. Den dåb vi døbes med er en anden. For siden den gang er Kristus sket. Hans liv, hans død og hans opstandelse. Hans selvhengivende kærlighed for os alle.

Så det er hans ”rette færd”, som vi døbes til. Den vej *han* sagde ja til ved at lade sig døbe. Det er hans liv for os. Det er hans kærlighed og lidelse for os. Det er hans død og sejr over døden i opstandelsen, som vi døbes til.

Så dåben betinges ikke af vores rette færd. Ikke af om vi lykkes. Ikke af om vi tror eller elsker nok. Dåben handler i stedet om overgivelse til hans kærlighed. Som det lille barn, der trygt lader sig bære. For Gud sendte sin søn til verden af lutter kærlighed. Det er hans vilje at vi skal frelses. Det er i ham at alt nyt tager sin begyndelse!

Så dåben er en overgang – også for os. Men ikke til et syndfrit liv. Ikke til et liv uden fejltrin og forvildelser. Ikke til et let liv. Men til et liv, hvor vi kan lægge frygten og bekymringen til side – for hvordan det hele nu skal gå og om vi lykkes undervejs. Det hele ligger i Guds hænder.

I stedet er vi frie, frisatte, til – så godt som vi magter - at leve i kærlighed til Gud og vor næste, som det lyder i udgangsbønnen, når vi går herfra.

For dåben er også en sendelse. Vi sendes af sted. Ud i livet. For selv at gå kærlighedens vej i verden.

Og fastetiden er en anledning til at grunde over det. Over hvordan vi bedst følger i Jesu fodspor. Bruger hans eksempel til at søge dybere ind i Guds vilje med vore liv. Overvejer hvordan vi bedst kan være til gavn for vore medmennesker. Også selv om det bestemt ikke altid er den letteste vej.

Og det begynder altid hos Gud. Med at søge dybere ind i hans kærlighed. Grunde over hans vilje med verden og os.

Så vi kan sagtens lade os inspirere. Af de 40 dages faste, som Guds egen søn fik brug for, for at finde den vej, som *han* skulle gå.

Faste behøver ikke at handle om mad og drikke. Det handler mere om at vælge fokus. For en tid at lægge dele af det normale liv til side, for at få bedre plads til det, der betyder mest.

Give os selv lov til at fokusere mere på det, der giver mening, frem for det, der bare får tiden til at gå. Det kunne være Gud og Guds kærlighed. Søge dybere ned i vores relation til ham.

For fastetiden. Jesu sidste vandring mod Jerusalem. Den handler først og sidst om Guds relation til os. Vi knyttes sammen med Gud gennem Jesu vandring. Han går med os. Og vi skal gå med ham.

For det var jo ikke bare noget, der skete dengang. Det er stadigvæk kærlighedens vej i verden. At gå ikke den nemme, men den rette vej. Der hvor mennesker lider og elsker, lever og dør, tvivler og tror. Der hvor meningen er at finde i relationen. I fællesskabet. I det levende. Lige der går også Gud - og vi med ham. Amen

Lov og tak og evig ære, være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med os alle! Amen